

JUVENTUS

a Bartók Béla Elméleti Líceum diáklapja, 2016/2017-es tanév, 6. szám, ingyenes

Életed költészete

„Isten tudja, hogy mindannyian az élet művészei vagyunk. Egyszer vésőt és kalapácsot ad a kezünkbe, hogy szobrot faragjunk, máskor ecsetet és festéket, hogy fessünk, megint máskor pedig papírt és tollat, hogy írjunk. De soha nem fogom tudni használni a kalapácsot a vásznon, sem az ecsetet a szobron. Ezért még ha nehezemre esik is, el kell fogadnom a mai áldásokat, akkor is, ha éppen nem áldásnak érzem őket, hanem átoknak.” (Paulo Coelho)

Április eleje van, amikor a fák alig néhány hete virágoztak ki. Vannak olyan napok, amikor semmit sem szeretnék jobban, csak a zsúfolt, követelményekkel teli világból elmenekülni... Sokszor úgy érzem, hogy az élet valójában egyszerű, azonban mi legtöbbször hajlamosak vagyunk túlbonyolítani, olyan dolgoktól félve, amelyek meg sem történhetnek, és csak a képzeletünkben élnek, mert életre keltjük őket.

Ezért is vágyom arra, hogy naponta legalább néhány percig élvezhessem a természet összhangját, és érezzem azt, hogy én is részese vagyok annak, mert meggyőződésem, hogy a költészetet nem csupán a versekben kell meglátnod, hanem az életed részeként tekinthetsz rá: a természetben, a rajzaidban, a táncban, és mindabban, amit hozzá tudsz kötni a művészethez. Szeretek a virágszirmok „záporában” sétálni, szeretem a madarak énekét hallgatni, a virágok illatát érezni; szeretem látni, ahogy a kőfal mellett egy ibolya kivirágzik,

ahogyan az eső után bármikor átívelhet az égen egy szivárvány, ahogyan a természet lassan újászületik.

Tudom, a társadalom gyakran kötöttségekhez szoktatott téged is. Mire gondol a mai átlagos diák, ha a „költészet” szót hallja? Szakaszok, amelyeket kötelező megtanulni, elemzések, házi, próbavizsga, érettségi... De valóban ennyiből állna a költészet világa? A jelentése az lenne, hogy „elvonat fogalmak sokasága”, amiket 18-19 éves korunk után csak akkor tartunk észbe, ha irodalommal kapcsolatos állásunk lesz, vagy néha felvillan egy-egy szakasz az emlékezetünkben? Nem, határozottan nem, mint ahogyan az sem igaz, hogy a versek a költészet korlátai.

Több mint 50 éve, április 11-ét a magyar költészet napjaként tartják számon, ugyanis ezen a napon született József Attila. Lehet, hogy meglepetésként ér téged, hogy az írásom nem épül kizárólag a versek témájára, viszont hiszek

Folytatás a 2. oldalon

Élet vagy halál?

Élet vagy halál?
Mosoly vagy bánat?
A sorsod létezik,
És mindig jön utánad.

Hol rosszat, hol jót hoz neked,
Ő irányítja az egész életed.
De te mégis tenni akarsz ellene,
Életed rábíznád egyetlen személyre.

Azt hiszed, hogy megbízhatasz benne,
Hogy ő majd vigyázni fog az életedre,
De ne feledd! – a látszat néha csal,
Személyiségem hol ördög, hol angyal.

Soha sem tudod, melyik felemhez szólsz,
És ha félrebeszélsz, talán elpatkolsz;
Soha sem tudod, melyik arcomat látod,
De ha a szemembe nézel, a szád nyomban kitévőd.

Hisz látod az égő tüzet a szemembe,
De vigyázz! – nehogy elmerülj benne,
Hisz megtalálod te is azt a nagy fájdalmat,
Ami majd téged is utólér s elragad.

S akkor megérted, hogy az életed
Többet ér, mint ahogy remélted
A szemed felébred, és a sok emléked
Megőríti majd az elmédet.

Hiszen úgy emlékszel, volt egy jó barátod,
És azt hitted, hogy csak őt imádod.
És látod, hol van most a barátod?
Sehol. Ezt a döntést is megbánod.

Szóval azt mondom, hogy ne bízz meg senkiben!
Hidd el! – a sorsodat nem én vezetem.
Nem vagyok alkalmas erre a posztra;
Te a jóra vártál, nem a gonoszra.

És tessék! – te engem választottál,
Látszik, hogy ezen nem gondolkoztál;
De megértem, hogy ennyit vártál,
Tudom, néha nincs jobb egy barátnál.

Sisko

abban, hogy a költészet sokkal többet jelent a papírra vetett, verses formába összefoglalt gondolatoknál. Ezért is szeretek annyira olvasni (persze nem akármit), hiszen minden egyes alkotás egyedi történetet rejt magába, ezáltal pedig annyi életet élek, ahány könyvet vagy verset elolvasok, mert legtöbbször úgy érzem, mintha saját magam is a történetek szereplője lennék. Az író és az olvasót nem lehet teljesen elszakítani egymástól, mert akár milyen verset olvasol, mindig fel fogsz ismerni valamit magadból. Minden egyes apró üzenetét észreveheted, de mégsem fogod ugyanúgy értelmezni azokat, mint egy másik olvasó, vagy akár a költő, és ettől válik a költészet valami egyedivé: annak ellenére, hogy minden alkotás más-más történetet foglal magába, különböző értelmeket rejt, mégis azonosulni tudunk velük. Te is osztozol a költő szerepén, mert minden írásban felfedezhetsz egy kicsit magadból, és a sajátoddá teheted, mert senki sem fogja pontosan ugyanazt látni benne, amit te. Költővé válsz akkor, amikor verseknek, rajzoknak tulajdonítasz saját jelentést, viszont akkor is, ha saját magad alkotasz, hiszen az alkotásod a szíved egy kis töredéke, amit az embereknek ajándékozol. Ezért meggyőződése, hogy a költészet hozzátartozik az emberekhez, mert egy mű saját értelmet kap minden olvasó szemében külön-külön, a verseket pedig nemcsak megírjuk, hanem éljük is őket.

Lehet, hogy nem is az élet nagy kérdéseire kell keresned a választ, hanem te magad vagy a világ egyik kérdése, mert senki sem veheti el tőled azt, amit alkottál; senki sem érez, mosolyog, sír és létezik ugyanúgy, mint te, és mindezt a művészet által tárod az emberek elé. Kellemes olvasást kívánok Neked! Tedd ezt a napot is különlegessé, és éld meg a költészetet a hozzád legközelebb tartozó művészeteken keresztül, mert csak a te döntéseden múlik az, hogy hogyan értelmezed az életet.

Dia :)

DÖK-oldal

Nemlét

Anno, az Iskola másként héten szerveztünk Neked valami mást, valami újat. Természetesen a DÖXIT-ről beszélünk. Reméljük, hogy sikerült beleélnetek magatokat a játékba, csapatként helytállni a feladatokban. Most zajlik az élet tovább, milyen szép is ez...

De hoppá, már megint történik valami: elérkezett az NVP. A Nem Vagyok Passzív rendezvénysorozat az idei tanév legnagyobb rendezvénye, amelynek keretén belül sokszínű, tartalmas, no meg felejthetetlen pillanatban lesz részünk. Így hát szeretettel hívunk meg mindenkit az idei NVP-re!

Nemrég találkoztam ezzel a fogalommal, hogy *nemlét*. Belegondolva igazából azt jelenti, hogy a lényed nincs jelen valahol/valamiben, illetve, hogy fizikailag jelen van, de pszichikailag nincs. *Nemlét*... Ha Te is, és én is őszinték vagyunk magunkkal, akkor tudjuk, hogy bizony mi is gyakran a *nemlét*ben töltjük a perceinket, a matekóránkat az iskolában, a hétvége napjait és úgy általában sok-sok időnket töltjük *nemlét*ben. Akinek nem inge, ne vegye magára, de szerintem mindenkivel megtörténik. Szóval, amikor mi a *nemlét*ünket élvezzük, akkor tulajdonképpen mit csinálunk? Bámulunk a semmibe, bele vagyunk egészen mélyedve az ürességbe, és ha valaki megkérdezi, hogy mit csinálunk, ezt mondjuk: „Áh, semmit az ég világon, csak belemerültem a gondolataimba.” Szerintem ilyenkor mi egy mindeki elől elzárt, nagyon jól szigetelt dobozban vagyunk, ami teljesen üres, és azon gondolkodunk, hogy vajon hagyjuk így, teljesen üresen, vagy töltjük fel ezzel-azzal, de soha nem jutunk dűlőre, így hát kilakoltatnak szépen; mi meg csak bámulunk még mindig, és gondolkodunk a nagy semmin.

Ez a *nemlét* tipikus tünete a mai romlott társadalomnak, de ebbe ne menjünk bele, mert megbánnám, amiket leírnék ide. De azért abban megegyezhetünk, hogy a *nemlét* hosszútávon biztosan nem hasznos időtöltés.

Március 15-ről megmaradt bennem valakinek a gondolata, hogy a fiatalok, mi, a diákok voltunk mindig is azok, akik kiálltak és felszóltak az érdekeikért, akik megírták a 12 pontot és készek voltak a végsőig is elmenni azok megszerzéséért.

Hogy nekünk is meg kellene írunk a saját 12 pontunkat, és harcolnunk kellene azok megszerzéséért, mert senki más nem fogja helyettünk kiharcolni azokat.

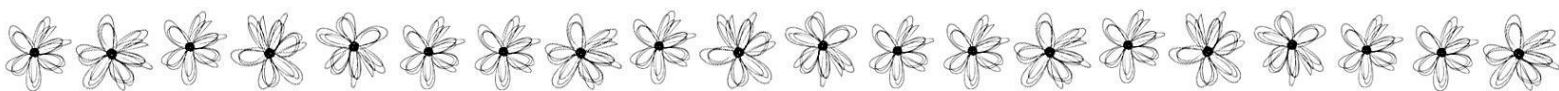
De nekem itt valami nem világos... Azok a fiatalok, akik ma a *nemlét* kellemes időtöltését üzik, azok kellene a 12 pontjukat megírják, azok kellene

felszóljának és harcoljanak, de hisz ők a *nemlét* szobájában gubbasztanak... Szóval ez számomra igen zavaros. Még egyszer mondom, akinek nem inge, az ne vegye magára, de úgy gondolom, hogy itt bizony valami nem stimmel. Meg is vana megoldás, ha ezt a *nemlét*et egy kicsit a háttérbe szorítanánk és gyakrabban néznénk ki az ablakon a körülöttünk levő világra, akkor rácsodálkoznánk arra, mennyi mindent foglal magába, és mennyi mindent rejteget még számunkra, számomra, számodra!

Tehát a *nemlét* szoruljon egy kicsit háttérbe, hogy én is és Te is megírhatjuk a saját 12 pontunkat, és kiharcolhatjuk őket a mindennapjainkban, és legyünk mi mindannyian „áprilisi ifjak” (márciusi ifjak újratöltve)!

Bajaj :D

Marosán Csaba – „*Van élet a touchscreen telefonok világán túl is.*”

A művészetet mindig egy különleges értéknek tartottam a társadalmi életben. A színészet egyáltalán nem egyszerű; lehet tanulni, azonban úgy gondolom, erre a feladatra születni kell, mert egy előadó teljesen átadja magát a szerepének, és akkor lesz igazán jó, ha hitelesen tudja közvetíteni a darab üzenetét. Február 27-én (igaz, kicsit régen volt már, de azért pontosan emlékszem rá) megtekinthettük Marosán Csaba színművész előadását. „*A Kolozsvári Állami Magyar Színház legfiatalabb társulati tagja vagyok.*” – mutatkozott be nekünk, és ennek ellenére elképesztő profizmussal nyújtotta alakítását, megformálva Dsida Jenő karakterét.

Nagyon értékelem azokat az embereket, akik igyekeznek a fiatalok nézőpontjából megközelíteni különböző témákat, és fontosnak tartják a „jövő generációjának” művelődését. Ezért arra gondoltam, hogy bátran meríthetnénk ihletet az ilyen elkötelezett személyek életéből, akiknek fontos az, hogy küzdjenek azért, amiben hisznek.

Juventus: *Ha jól tudom, akkor Ön 2012 óta a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulati tagja. Elmesélné röviden, hogy milyen életút vezetete el a színészethez? Mikor bizonyosodott meg róla, hogy ez valóban az Ön útja?*

Marosán Csaba: Hat éves koromban kalotaszegiként részt vettem a Körösfőn megszervezett *Riszegetői Népdalversenyen*, itt ismerkedtem meg a színpaddal, akkor találkoztam először a lámpaláz jelenségével is. Később „*Kimittudok*”-on vettem részt, március 15-én mindig szavaltam, középiskolában pedig alapítottam egy amatőr színjátszó csoportot. Igazából sosem jutott eszembe, hogy színész legyek. Érettségi után volt egy bakancslistám, melyre hét szakmát írtam fel, mindegyiket kipróbáltam, és a legvégén ott szerepelt a színészet is. Így utólag úgy érzem, jól döntöttem. Nagyon szeretem a színházat, és nem tekintem munkának, hanem játéknak. Néha elég komoly játék, és felelősséggel jár. Véleményem szerint a jó pap holtig tanul, egy színész holtig játszik.

J.: *Hogyan született meg a koncepció, hogy Romániaszerte magyar tannyelvű iskolákba látogasson és középiskolásoknak tartson előadásokat?*

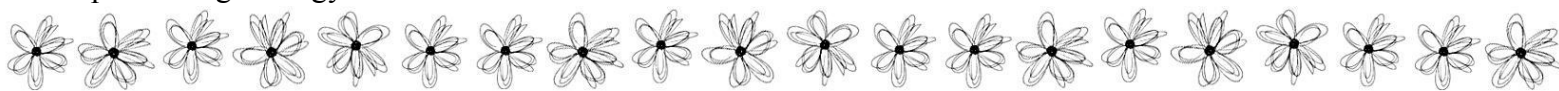
M. Cs.: Kolozsváron a Bulgakov Irodalmi Kávéházban van egy kisebb terem, amit én Panteonnak nevezek. Ebben a teremben, a falon körben a Kemény János által alapított *Helikon* közösség tagjainak képei találhatóak. Számomra ezek az emberek mind példaképek, a 20. század vitathatatlan nagy írónemzedéke. Ezen személyek életét szeretném sorra bemutatni az erdélyi magyarságnak. Márton Áron püspök úr mondotta egy népszövetségi gyűlésen a következőket:

„*Panaszkodunk – újabban elég sűrűn –, hogy népünk elmaradott és rossz, hogy különösen az ifjúság elveszítette az apák tisztas erkölcsi érzékét, faji és keresztény tájékozódó képességét. Tanítsunk irodalmat. A nyelv volt mindig leghűségesebb kísérőnk. Ez pattogott az ősök ajkán. Ezen kesergett a Rodostóba száműzött magyar. Bánatunkat, dicsőségünket s örömünket is, ha volt, ezen fejezték ki költőink, művészeink. Irodalmunk gazdagságában és színvonalban is vetekedik a nagy nemzetek irodalmával. Érezze meg a nyelv sok ízét s a benne rejlő, összetartó, szegénynél és úrnál egyazon lelket mutató erőt.*” Ezek a mondatok 1933-ban hangzottak el, de úgy érzem, napjainkban még aktuálisabbak, mivel az ifjúság a simogatós telefonok, a Google és a Wikipédia világában születik. Már nem természetes az olvasás, sőt van, amikor már „ciki”. Azt szeretném, hogy divat legyen az olvasás, sőt, vagányság. Bár szokás mondani, hogy egy fecske nem csinál tavaszt, de örvendek annak, hogy sikerült egymagamban és a hátizsákkal pontosan 55 középiskolát bejárni, és kb. 8 ezer diáknak tudtam hirdetni, hogy van élet a touchscreen telefonok világán túl is.

J.: *Miért éppen a költészet témájára és Dsida Jenőre esett a választása?*

M. Cs.: *Hogy miért is kezdtem épp Dsidával ezt a mozgalmat? Ennek több oka is van:*

1. Először is nagyon emberi a költészete; közel áll hozzám.
2. A II. világháború után a kommunizmus megpróbálja a költészetét a perifériára szorítani, ez pedig nekem egy plusz pontot jelent.

3. Életének nagy részét Kincses Kolozsváron töltötte, és én is már 8 éve itt lakom, így még közelebb érzem az ő gondolatvilágát a magaméhoz.

J.: Tulajdonképpen mit szeretett volna elérni az előadások által; mi ezeknek a célja?

M. Cs.: Ennek a mozgalomnak a célja megszerettetni az irodalmat a fiatalokkal. Minden előadásom után biztatom őket, hogy egy-két napig ne csücsörítős szelfiket, és ócska paintben összetákolts naplementés idézetes képeket osztogassanak, hanem a magyar irodalomból keressenek szép szövegeket.

J.: Voltak-e elvárásai vagy félelmei, amikor eldöntötte, hogy véghez viszi ezt a célkitűzést?

M. Cs.: Természetesen voltak félelmeim. Főleg attól tartottam, hogy mi lesz, ha egyáltalán nem érdeklí majd a diákokat, ha nem kötöm le a figyelmüket?

J.: Nem jelentett kihívást az, hogy főként diákoknak adta elő a darabot? Mennyire volt könnyű elérni őket? Hogyan tette érdekessé mindezt számukra?

M. Cs.: Azt érzékelem, hogy nagyon nyitottak mindenre, de csakis akkor, ha megtalálja az ember az ő nyelvezetüket; úgy érzem, elengedhetetlen a humor és az interaktivitás. Örömmel konstátálom, hogy ez működik. A színház is érdeklí őket, ha róluk szól, vagy hozzájuk közel álló-, és nem dohos, idejétmúlt rossz klisékkel telített dolgot látnak.

J.: Milyen visszajelzéseket szokott kapni a diákoktól? Úgy gondolja, hogy sikerült átadni nekik az előadás üzenetét?

M. Cs.: A visszajelzések mindig nagyon hasznosak számomra, ugyanakkor erőt adnak a további munkámban. Alljon itt most két üzenet, melyek nagyon tetszettek:

„Meg voltunk lepődve eléggé, mert egy unalmas, monoton előadásra számítottunk, mert mindig olyanok vannak. De ez más volt, és tetszett tényleg, mindenkinek. ☺” (Júlia, Gyergyó)

„A versmondással közelebb vittél az irodalomhoz, és felhívtad a figyelmem a „tisza forrásra”. Jó volt ott lenni azok között, akikhez olyan közvetlenül, hol tréfásan, hol nagyon komolyan szóltál, és közben költőnk érzelmeit-gondolatait tolmácsoltad. Egy előadásodról sem fogok hiányozni! Izgalommal várom a következőt!” (Krisztina, Zilah)

J.: Milyen tapasztalattal gazdagodott az által, hogy ennyi városba sikerült ellátogatnia az előadásoknak köszönhetően?

M. Cs.: 15 ezer kilométernyi vándorlás után, 55 líceumot érintve, annyit tudok elmondani, hogy rendkívül hálás vagyok annak a hetven magyartanárnak, akik nagy szeretettel fogadtak, és nem utolsó sorban a diákoknak is köszönettel tartozom. Arra jöttem rá, hogy nagyon gyorsan változik a világ körülöttünk. Ha valaki irodalmat akar terjeszteni 2017-ben, akkor nem teheti úgy, mint valaki 1917-ben. Állandóan kell idomulni a társadalomhoz, de nem megalkuvásként, tehát nem alámenni a dolgoknak. Viszont kell látni, hogy mi forog körülöttünk, a társadalomban. Ha nem, akkor idejétmúltak leszünk színészként, és költőként egyaránt.

J.: Mit üzenne azoknak a fiataloknak, akiket vonz a költészet világa?

M. Cs.: Mivel Arany épp kétszáz évvel ezelőtt született, legtökéletesebben az *Intés* c. versével tudnék üzenni a kedves költőpalántáknak:

*Jó költőktől azt tanultam
S adom intésül neked:
Sose fáradj, sok cifrával
Elborítani éneked!*

*Szólj erővel, és nevezd meg
Ön nevé a gyermeket;
Szólj gyöngéden, hol az illik, -
S ne keríts nagy feneket.*

*Olykor egy-két szó is jobban
Helyre üti a szeget,
Mint az olyan, ki beléhord
Földet, poklot és eget,
S ordít, amíg elreked.*

J.: És azoknak, akik nem feltétlenül állnak közel a magyar irodalomhoz?

M. Cs.: Csupán hét okot szeretnék felsorolni, miért is jó olvasni a magyar irodalmat:

1. Csökkenti a stresszt.
2. Okosabbá tesz.
3. Bővíti a szókincsed.
4. Javítja a memóriád.
5. Javítja az íráskészséged.
6. Nyugtat.
7. Ingyen szórakoztat.

J.: Köszönöm a beszélgetést!

Dia :)

AJÁNLÓK

Kami Garcia & Margaret Stohl:
Lenyűgöző teremtmények

„Válaszd ki magad a tagadásban, a reményben, a szerelemben, a dühben, a hálában! Válaszd a fényt, válaszd a sötétséget! Válaszd mindet! Semmi sem örök.”

Gatlin megyében ritkán érték meglepetések az embert. Azt hitte mindenki, hogy semmi különös sem történhet, azonban kiderült, hogy nagyobbakat nem is tévedhettek volna.

Volt egy átok./ Volt egy lány./ És a végén/ Volt egy sírgödör.

Gatlin városában még nem láttak Lena Duchannes-hoz fogható lányt. A középiskola új diákjaként mindent megtesz azért, hogy családját sújtó évszázados átkát és különleges képességeit eltitkolja a diáktársai és a városka vaskalapos polgárai elől. A baj az, hogy az elfedett Dél vadon burjánzó kertjeiben, romos temetőiben és borongós mocsaraiban nincs olyan titok, ami örökké titok maradna.

Ethan Wate alig várja, hogy leérettségizen és elmenjen minél messzebbre ettől a várostól és középiskolától. Álmait már hónapok óta egy gyönyörű lány kísérti. Annak ellenére, hogy Lena a város legrégebbi és egyben legrémissztöbb házába költözik, Ethan megmagyarázhatatlan vonzódást érez iránta. Elszántan kutatni kezd a kettejük közötti titokzatos kapcsolat eredete után. Azt hiszed, hogy ritkán érnek meglepetések? Egy titok mindent megváltoztathat.

Főként azoknak ajánlom ezt a könyvet, akik szeretik a rejtélyt, a titkokat, a mágiát és a feszültséget, mert ebben a könyvben mindent megtaláltok. Nekem nagyon tetszett, és már az első oldalaktól megfogott. Különleges élmény volt elolvasni.

B. Bea :D

A KÖNYVTOLVAJ

Világháború... Halál, szenvedés, pusztítás, könyörtelenség. Maga a pokol. Nem ez a megfelelő hely egy gyereknek.

Liesel és az öccse éppen az új szülei felé utaztak, de a kisfiú meg sem élte a velük való találkozást. Mikor Liesel először találkozott a jövőbeli nevelőivel, teljesen magába zárkózott, hiszen az anyja kegyetlennek mutatkozott. Az apja azonban egy egészen kedves, törődő lélek volt. Ő tanította meg olvasni, írni, és ő

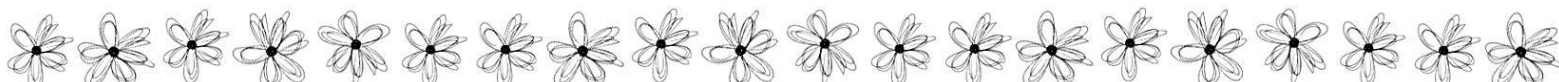
indította el neki a pincében az ABC-falat, ahova minden újonnan megtanult szót felírt. Abban a pincében bújtatták később Max-et is, egy zsidó fiút, akit Liesel nagyon megszeretett, de sokáig nem maradhatott ott, mert elkezdődtek a bombázások is, katonák jártak házról házra, nem volt biztonságban. Liesel közben a polgármester házából „kölcsön vett könyveket”, ami könnyen veszélybe sodorta... Rudy, a legjobb barátja segítette őt, és ígéretéhez híven, nem hagyta őt cserben, bármi történt vele.

Egy este azonban Liesel a pincében írta a naplóját, biztonságban, egyedül. És ekkor a bombák újra lesújtottak az alvó házakra; még a riasztók sem kiabáltak kétségbeesetten...

G. Bea

Az apa a gyerekeket küldi az iskolába.

– Aztán vigyázzatok, amikor átmertek az úton! Tudjátok, anyátok ma kocsival ment el itthonról...

Színház

A VERSAILLES-I RÖGTÖNZÉS, AVAGY A MAJMOS HÁZ

A színházi rajongók biztos nem rettennek meg egy 2-3 órás darabtól. De nem kell megijedni. Időben terjedelmes, de tartalmas darab. Biztosítani tudlak arról, hogy egy percét sem fogod unni.

Emberi természetünkből kifolyólag kíváncsiak vagyunk mások életére. Mindenre, ami történt. Miért történt úgy? Mi lett utána? Most is kíváncsiskodhatsz, még pedig Molière életéről. Ő egy francia világhírű komédiaíró, akinek nem volt egy unalmas élete. Tulajdonképpen, amit te látni fogsz, az egy élőben lejátszott, Molière-ről szóló „dokumentumfilm”. A születésétől a haláláig. A komédiától a drámáig.

A színészek végigvezetnek három felvonáson keresztül ennek az alkotónak az egyik legírónikusabb szövegéből, több híres szerző műve alapján összeállított előadás. Csak akkor kezdted el érezni azt, hogy fáj a „hátsó fertájd”, miután lejár az előadás.

Véleményem szerint, ezt nevezném a legjobb előadásnak, amit a színház eddig nyújtott. Sokszor használjuk azt a kifejezést, amikor színházba megyünk, hogy „kulturálódunk”. Most éreztem azt, hogy igazán „kulturálódtam”. Felkeltette az érdeklődésem Molière élete kapcsán, és arra ösztönzött, hogy nézzek utána. Mi ez, ha nem „kulturálódás”? Hisz tanultam egyet s mást az előadás során. Az életének minden fontosabb pillanatát tisztán lehetett követni és megérteni.

Mindenkinek ajánlom ezt a darabot.

Szilvi

SOROZAT

Once Upon A Time
„Magic always comes with a price.”

A *Once Upon A Time*, vagy magyarul *Egyszer volt, hol nem volt*, egy amerikai sorozat, amely 2011-ben jelent meg először az ABC csatornán, Magyarországon pedig 2012-ben. A sorozat alkotói Edward Kitsis és Adam Horowitz.

Minden akkor kezdődik, amikor Emma Swan (Jennifer Morrison) óvadékügynök betölti a 28. életét, és az ajtójában megjelenik a 10 éve örökbeadott fia, Henry (Jared Gilmore), aki azt kéri tőle, hogy vigye haza Storybrooke-ba, egy Maine állambeli tengerparti városba. De mi van akkor, ha nem is így kezdődik a történet?

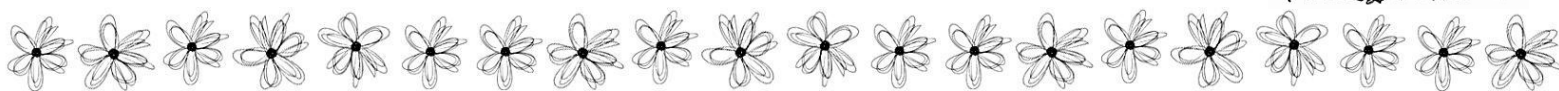
Igazából minden 28 éve kezdődött egy messzi országban, az Elvarázsolt erdőben, ahol Hófehérke (Ginnifer Goodwin) épp az esküvőjét tartotta Bájos Herceggel (Josh Dallas), de a Gonosz Királynő (Lana Parrilla) átkot vet rájuk, ami megakadályozza a boldog befejezésüket. Mikor Hófehérke világra hozta Emmát, az átok beteljesül, de szerencsére sikerül megmenteni Emmát egy elvarázsolt szekrény segítségével. Az átok abból állt, hogy a Gonosz Királynő egy mágia nélküli világba (Storybrooke-ba) visz minden embert, emlékeiket kitörölve arról, hogy kik voltak vagy kit szerettek, Emmát kivéve, aki ugyancsak a mágia nélküli világba került, és egy család nélküli életet él. De ez nem az ő sorsa, hiszen ő kell megmentse a szüleit és az egész várost.

Minden a mához vezet, ahol Emma elviszi Storybrooke-be Henry-t, ahol kideríti, hogy a fiú nevelőanyja nem más, mint a város polgármestere, a Gonosz Királynő. Henry segítségével Emma hinni kezd a meseszereplőkben, de vajon ez elég, hogy megmentse a várost és szüleit?

Persze nem ez az egész történet, hiszen van öt teljes évad és egy hatodik, ami még folyamatban van, ahol minden bonyolultabb lesz. Több meseszereplővel és az igazi történetükkel ismerkedünk meg.

Én azért ajánlanám ezt a sorozatot, mert tele van váratlan fordulatokkal, és elvisz egy csodálatos mesevilágba, valamint megtanuljuk, hogy minden varázslatnak ára van. A cikket az egyik kedvenc idézetemmel zárom: „If you want to change a thing, you are going to have to go out there and change them yourself, because there are no fairy godmothers in this world.”

Krisztina ♡

Tanárok a vallatóban - Virginás-Tar Judith tanárnővel

Ezzel diáklapunk egy új rovattal gazdagodik, melynek címe *Tanárok a vallatóban*. Felmerülhet bennetek a kérdés, hogy miről is fognak majd szólni ezek a cikkek? A válasz egészen egyszerű: mivel kifogytunk az új tanárok vallatásából, arra gondoltunk, hogy miért ne faggathatnánk a „suli bölcseit”, akiknek már van némi élményük, tapasztalatuk iskolánkkal kapcsolatosan.

„Ennyi év után is szeretettel és lelkesedéssel tölt el a velük töltött idő, akár oktatási óráról, akár órán kívüli alternatív tevékenységről van szó.” – mondja Virginás-Tar Judith tanárnő, aki ezúton megtörte a jeget és bevállalta, hogy ő legyen az első, akit a bartókos múltjáról kérdezhetünk.

Juventus: *Hány éve tevékenykedik a tanári pályán és milyen tapasztalatokat szerzett az évek során az oktatás által?*

Virginás-Tar Judith: Számítástechnikai mérnök diplomával a zsebemben, Resicabányán a Területi Számítóközpontban kezdtem a szakmát. Akkor még nem voltam benne biztos, hogy tanítani fogok, de valahol mindig is ott motoszkált bennem ez a vágy. A forradalom előtti évben bekerültem a számítóközpontban szervezett szakmai átképzési program oktató csoportjába. Felnőtteket tanítottunk mikroszámítógépeken dolgozni. Ez a pár

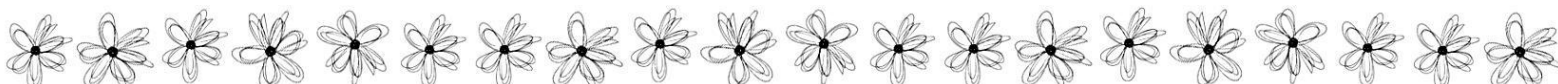
hónapos munka sorsdöntő fontosságú volt az életemben: megtaláltam a hivatásomat. Pár hónapra rá, amikor sikerült hazaköltöznünk Temesvárra, már kizárólag pedagógusi állás után érdeklődtem, és őstől már a frissen alakult Calderon Elméleti Líceum kinevezett informatika tanára voltam. Ez több mint 26 évvel ezelőtt történt. Két évre rá helyeztek át a volt iskolámba, a Bartók Líceumba. Izgalmas, kihívásokkal teli munkának bizonyult informatikát tanítani. 1990-ig csak egy pár nagyvárosban,

pár elit osztályban tanítottak informatikát, alig volt tapasztalat ezen a területen. Kezdetben nem volt sem számítógép, sem kidolgozott tananyag, sem tankönyv, nagy erőfeszítéssel, napi sok óra munkával dolgoztuk át tanítható formába magyar, román és angol szakirodalomból a tananyagot. A személyi számítógépek is csak alig jelentek meg Romániában (az egyetemek és a városi számítóközpontok is még a terem nagyságú Felix számítógépekkel és mikro számítógépekkel dolgoztak). Két évig a Calderon-ban számítógép nélkül tanítottam BASIC-et, és csak egy diáknak volt Spectrum személyi számítógépe. Ezzel szemben a Bartók Líceum a város legfelszereltebb intézményei közé tartozott. A Bartók Alapítványnak és magyarországi testvériskolai kapcsolatoknak köszönhetően a bartókos informatika osztályok diákjai a városban az elsők között tanulhattak felszerelt informatika laborban. Azóta folyamatosan fejlődött a technikai háttér, módosultak a tanított tantárgyak, a tantervek, állandó mozgás jellemzi ezt a szakterületet s az informatika tanár munkáját is. Nincs lazítás, a tanulókkal vállalva keresünk, tanulunk, tapasztalunk, rendszerezünk. Ennek a tantárgycsoportnak ez a nehézsége és egyben a varázsa is.

J.: *Mit jelentenek Ön számára a diákok? Fontosnak tartja a jó tanár-diák kapcsolatot? Ön szerint miben rejlik ennek a jó kapcsolatnak a titka?*

V. T. J.: A diák egy csodálatos, növekvésben, fejlődésben levő szeretetre méltó Isteni teremtmény, akit rám bízta, s akinek legjobb tudásom szerint azt nyújtom, ami reményeim szerint emberileg és szakmailag valamikor élete folyamán hasznára lehet. Sokat, nagyon sokat jelentenek nekem. Ennyi év után is szeretettel és lelkesedéssel tölt el a velük töltött idő, akár oktatási óráról, akár órán kívüli alternatív tevékenységről van szó. Nap végére természetszerűen kifárasztanak, de másnap szintén tőlük kapom az energiát a folytatáshoz vagy akár újrakezdeshez.

Bármilyen jó munkához minőségi emberi kapcsolatokra van szükség. És igen, rendkívül fontos a jó tanár-diák kapcsolat. Rövid távon azért, mert előfeltétele a jó munkának, tanulásnak, hosszú távon pedig azért, mert a pozitív gyakorlat mintaként beépül az ifjú úticsomagjába. Biztos vagyok benne, hogy sok fajta jó kapcsolat van. A gyerekek iránti szeretet a jó tanár-diák kapcsolat alapfeltétele.

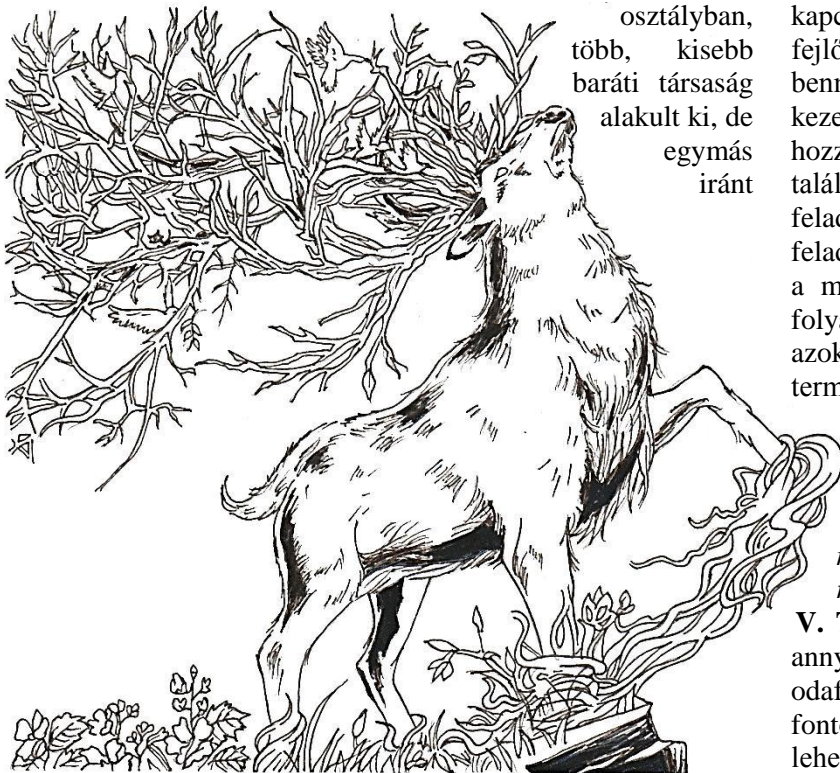
Általában előny, ha a pedagógusnak közvetlen, barátságos a természete, illetve, ha korban közel áll a diákhöz, de nem szükségszerű. Bűvös szavakból áll össze ez a mozaik: bizalom, tisztelet, megbízhatóság, elfogadás, türelem, nyitottság, rugalmasság, empátia, segítőkészség, következetesség, felelősség...

J.: Az évek során biztosan voltak emlékezetes pillanatai is a tanulóknak köszönhetően. Ki tudna emelni egy ilyen élményt és részletesebben elmesélné azt?

V. T. J.: Nagyon szeretem az osztályaimmal megélni azokat a pillanatokot, amikor ráébrednek kis közösségük varázslatos erejére, s egyszer csak azt veszik észre, hogy minden erőlködés és külső segítség nélkül megvalósul egy kreatív „közös” terv, s láss csodát, mindenki kiveszi a részét, megtalálja a helyét, azonos frekvencián rezegnek, egy egésként teremtenek és együtt örvendenek az eredménynek. Többnyire ezek a tervek nagyon motiválóak, mert róluk szólnak.

Az emlék, amit felidézek a második osztályomhoz fűződik. Nagyon jó képességű fiatalokból álló nagyszámú matematika-informatika osztály volt. Jó volt a hangulat az

osztályban, több, kisebb baráti társaság alakult ki, de egymás iránt

elfogadóak voltak, és tudtak együtt dolgozni is, szórakozni is. Ha tehettek, naphosszat ping-pongoltak az összetolt padokon, a fiúk jókat fociztak, részt vettek a szervezett osztálytevékenységeken, de iskolai szinten nem nagyon mutatkoztak több mint két évig. S akkor megszületett AZ ÖTLET. Indulnak a Bartók Iskolnapok keretében meghirdetett diákigazgatósági választásokon. Ebben a programban többnyire osztálytársakból álltak a pályázó csapatok, élükön egy-egy diákigazgató jelölttel s mögötte a támogató osztállyal. A nyertes csapat egy napra beköltözhetett az igazgatói irodába, programokat szervezhetett, órát látogathatott, vendégeket fogadhatott stb., szóval vonzó és izgalmas feladat volt. Az igazgatásnál is izgalmasabb volt előtte a KAMPÁNY. Ennek a

megszervezése jelentette az osztályomnak azt az igazi minőségi ugrást, amit említettem. Ment minden, mint a karikacsapás. Pattogtak az ötletek, kipirulva az izgalomtól, de mégis szervezeten és higgadtan tette mindenki a dolgát. Végül a kampány napjára minden elkészült: szórólapok, saját készítésű óriásbanner és hangosbemondó hirdette a HAVI (HUNCUT ALAKOK VIGADOZÓ IFJÚSÁGA) csapatot, majd amikor itt volt az ideje, diadalmasan végigvonultak az iskolán. Volt saját készítésű zászlójuk és mindenkinek trikója a csapat nevével, rigmusokat skandáltak, s nem utolsó sorban volt egy kabalájuk is: egy pórázon vezetett, HAVI trikóba öltöztetett igazi husky kölyökkutya... A siker természetesen nem maradt el, megnyerték az „igazgatói széket”, de NEM CSAK azt.

J.: Miben látja a tanárok feladatát a diákok életében?

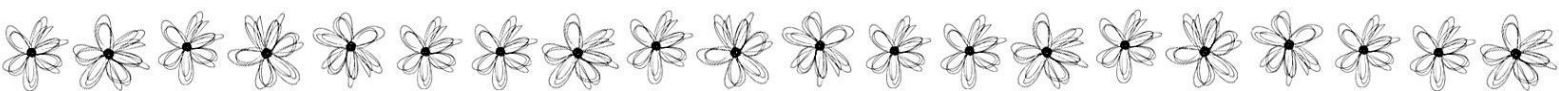
V. T. J.: A tanári munkának van egy örök komponense, a példamutatás: emberségből, igényes, következetes, jószívvel végzett munkával példát mutatni. A másik komponens a tanítandó tartalmakkal kapcsolatos. Ezek a feladatok sokat változtak az idők folyamán. Tanárként rendszerben látjuk a saját tantárgyainkat, látjuk a kapcsolatokat a többi területtel, az alkalmazhatóságát, fejlődési irányát. A diák, aki ebben a digitális világban bennszülöttként mozog, a felnőtteknél magabiztosabban kezel csúcstechnikai eszközöket, villámgyorsasággal hozzáférhet gyakorlatilag szinte minden ismerethez. Hol található ez a két lehetőség? Egy kicsit úgy látom a feladatunkat, mint egy repülőket irányító torony feladatkörét. Bizonyos tartalmak rendezett tanítása mellett a mi feladatunk irányt, ritmust és célt adni a tanulási folyamatnak felhasználva a saját erőforrásaink mellett azokat a plusz kompetenciákat is, amikkel ezek a fiatalok természetszerűen rendelkeznek.

J.: Azon kívül, hogy iskolánk egyik infó tanára, osztályfőnökséget is vállalt. Volt-, vagy van-e olyan osztály, amely különösképpen szívéhez nőtt, vagy mindegyik generáció beférkőzött a szívébe a maga módján?

V. T. J.: Szeretem az osztályfőnöki munkát, és legalább annyira fontosnak tartom, mint az oktatást. A napi odafigyelés, gondoskodás, szervezés mellett nagyon fontosnak tartom olyan helyzetek megteremtését, amelyek lehetőséget biztosítanak az önismeretre, egymás megismerésére, csapatépítésre és újszerű élmények megélésére. Kis mértékben az oszióra is alkalmas rövidebb, játékos, strukturált gyakorlatok alkalmazására, de jobban szeretem a hosszabb lélegzetű együttléteket, amikor belefér az időnkbe a közös munka mellett a játék, a közös szórakozás, a ráérős beszélgetés.

A többgyerekes szülők tudják, hogy mennyire más minden gyerekük, milyen hihetetlen mértékben tudnak egymástól különbözni. De egy dologban egyformák: az ő szeretett gyerekeik. Így van ez az osztályokkal is. Kivételem nélkül megtalálták a helyüket a szívemben.

Folytatás a 10. oldalon

J.: A generációk között egyre nagyobbak a különbségek; mennyire volt könnyű ezzel megbirkózni?

V. T. J.: A tanári munkának jelenleg, azt hiszem, hogy ez a legnagyobb dilemmája. Az újabb generációk másképp állnak hozzá és másképp férnek is hozzá az ismeretekhez. A programozás és a felhasználói informatika sokkal inkább a gyakorlati tantárgyak sorába tartozik, mint a legtöbb másik tantárgy, mégis sokszor az az érzésem, hogy még ezeket is „túl elméletinek” tekintik. Villanó, rövid információk között cikáznak az okos eszközeik segítségével, türelmetlenek, s kis kivétellel fárasztónak érzik az olvasást, szövegértelmezést, szabályok következetes alkalmazását, gyakorlatba ültetését. A programozó osztályokban ez a nehézség inkább a munkaritmus csökkenésében észlelhető, de azoknál a diákoknál, akik következetesen dolgoznak otthon is, idővel pótolható. Felhasználói informatikát, amit líceumban mindenki tanul, bizonyos osztályokban egészen másképpen tanítok, mint mondjuk most 5 éve. Kizárólag a gyakorlat felől közelítve tudom motiválni őket, majd projektekkel mélyítjük el, és az elméleti háttérre utólag következtetünk. Optimizmusomból adódik, hogy minden kis sikernek tudok örülni. Elkésérít, amikor azt látom, hogy egy értelmes, ügyes diák kitartóan a tétlenséget választja padtársának napi több órán keresztül, de mindig ott a remény, hogy egyszer csak megmozdul benne valami, megcsillan a szeme, és szép lassan bekapcsolódik az aktív emberek világába. S ha ez a változás még az iskolapadban megtörténik, és érzem, hogy egy egész pici közöm is volt hozzá, akkor diadal jöhet a babérkoszorú!

J.: Ugyebár a diákok sem 100%-ban angyalok... Volt-e olyan esemény, amire mosolyogva gondol vissza? Esetleg olyan csínytevés, ami kudarcba fulladt, most pedig visszagondolva rá, nem is haragszik annyira a diákokra?

V. T. J.: Igen unalmas lenne az élet az iskolában, ha minden diák angyalian „jó gyerek” lenne. Sok aranyos esetet idéztem fel magamban, de van egy, amit különösen szeretek. A neveket, természetesen megváltoztattam:

Félév vége, a IX-ik osztályból páran elmaradt dolgozatot, mások javító dolgozatot írnak programozásból. Összeszedem a dolgozatokat, kijavítom őket, írnám be a füzetembe a jegyeket, s kiderül, hogy az egyik diáknak, Kovács Karcsinak, aki egy igen kedves, szelíd, izgulós gyerek, hiányzik a dolgozata. Számolom a dolgozatokat, számszerűen megvannak. Átlapoztam rajta? Nincs. Végül kiterítem az összest, és láss csodát, találok két, egymásra kísértetiesen hasonlító dolgozatot, de aztán annyira, de annyira hasonlítanak, hogy még a tanuló neve is egyezik: Domján Dezső...

J.: Mivel gazdagodott ön azáltal, hogy a tanári pályát választotta? Lehet tanulni a diákoktól is? Ha igen, akkor mit?

V. T. J.: Kiváltságos pályának tekintem a tanári pályát. Kinek adatik meg még rajtunk kívül, hogy minden nap fiatalok között és fiatalokkal dolgozhasson, hogy újra meg újra vizet locsolhasson megannyi színes virág tövére, és végignézhesse a bimbózást és virágzást, mintha örök tavasz lenne?

A gyerekektől ugyanúgy tanulhatunk, mint a felnőttektől. Elsősorban emberséget. Nap mind nap találkozunk példaértékű, elgondolkodtató cselekedetekkel, megnyilvánulásokkal. S ha éppen egy negatív tulajdonsággal szembesülünk, ennek a megértése és leszerelése ugyancsak a fejlődésünk irányába mutat. Jól ismerjük azokat a diákokat, akikre már kicsi koruktól kezdve „számíthatunk”, akik pillanatok alatt át tudnak váltani a játékos, pajkos gyermeki létből a felelős felnőtt létbe, és következetesen és szakértelemmel ellátnak osztály-, iskola és akár országos szintű feladatokat, kreatívan és lelkesen járulnak hozzá kisebb vagy nagyobb közösségek fejlődéséhez. Van olyan csoport is, aki úgy általában „elhülyéskedi” a dolgokat, időnként bosszantóan felelőtlen a napi feladatok ellátásában, és mégis, amikor krízishelyzet áll fenn, komolysággal, bátorsággal és felelősséggel veszi ki a részét a probléma megoldásában.

J.: Mit üzenne a Bartókos tanulóknak?

V. T. J.: Úgy gondolom, hogy nagyon jó helyen vagytok itt az iskolában. Sok múlik rajtunk, a felnőtteken, de annál sokkal több Rajtatok. Ne üljetez tetlenül, a kényelemnek nincs mit keresnie az életetekben. A lehetőségek számtalan vonata áll meg előttetek. Ne habozzatok, üljetez fel rájuk: tanuljatok, gyűjtsetek tapasztalatot, tegyétek próbára magatokat, keressetek barátokat, ismerjetez meg új embereket, helyzeteket. Ezek az élmények fokozatosan megérnek és irányt mutatnak majd a folytatáshoz, a megfelelő pályaválasztáshoz, értékes kapcsolatokhoz, életúthoz.

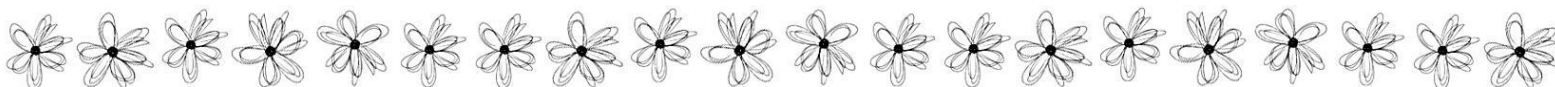
J.: Üzenne valamit azoknak a személyeknek is, akiknek osztályfőnöke volt? ☺

V. T. J.: Nincsen olyan hely a világon, ahol ne lenne szükség még egy mosolyra, egy jó szóra, egy kéznyújtásra, egy elkötelezett lelkes tetterre, igényes, szakszerű munkára. Egy éppen arra méretezett építőkőre, Rátok. Találjátok meg azt a helyet!

J.: Köszönöm a beszélgetést!

Kriszta :)

– Jaj, kisfiam! Nem szabad a zabkását az akváriumba szórni! Megdöglenek tőle a halak.
– Na, látod? Engem meg minden reggel ezzel etetsz.

Az érzelem nyelve

Zárva van az ajtó, s csak egy bizonyos kulcs nyitja ki. Mi van az ajtó mögött, hogy nem engednek rajta keresztül senkit már évek óta?

Talán semmi érdekes, csak egy régi raktár, amelybe veszélyes bemenni a testi épségre tekintve. Talán csak egy volt mosdó, amelyik annyira elázott, hogy lehetetlen volt megjavítani, vagy egy lépcső fel, a tetőre, ahova már nem lehet menni az utolsó öngyilkosság óta. Vagy egy újabb csapda?

Az emberi kíváncsiság határtalan, hisz ez az evolúció parazsa, nem is egy rossz dolog. S mi van, ha mégis átjutunk egy ajtón, s nem azt találjuk, amire vártunk? Egy kitalált opciónknak sem felel meg, sőt, rossz hatást kelt bennünk, mély nyomot hagyva. S itt jönnek az érzelmek. A hatások nem csak fizikai jellegűek, és nem csak felfogjuk valamilyen képpen, hanem „megérint” bennünket egy bizonyos módon. Egyes érzelmeket pedig könnyebb feldolgozni, ha valamiképpen ábrázoljuk, leírjuk, vagy megpróbáljuk megérteni azt, hogy mi zajlik bennünk (s nem a szervek működésére gondolok), vagy esetleg a körülöttünk lévőknek is átadjuk. Ebben nagy szerepet játszik a művészet, ami szerintem mindent magába foglal, amivel ki tudod fejezni azt, amit érzel. Sokan vannak, akik nem is jönnek rá, hogy mi a közvetítésük „nyelve”, vagy akár lényegtelennek is tartják ezt. Véleményem szerint fontos az,

hogy ne tartsunk mindent magunkban. Jelenleg verseket írok, de ez csak azután kezdődött, miután abba kellett hagynom a táncolást. Csak akkor fogtam igazán fel azt, hogy a tánc volt az én „nyelvem”. Akkor fogtam fel, hogy mennyire fontos volt nekem, hogy leírjam a parketre mindazt, amit a zene a fülembé súgott, olykor ordított, s csak akkor fogtam fel más „nyelveket”, illetve azt, hogy mit is akarnak ezek kifejezni.

Rá kell találni az érzelemkifejező „csatornáokra”, hisz ez a kulcs. A kulcs ahhoz, hogy jobban megismerjétek önmagatokat, ha tetszik, ha nem, és másokat is beengedjétek. Nyissátok ki az ajtót!

Metzi

Gondolat, ismerjélek?

Sokan kívánják azt, hogy olvashassanak mások gondolataiban. Régebben én is ezt válaszoltam, amikor megkérdezték, hogy ha lehetne szupererőm, mi lenne az?

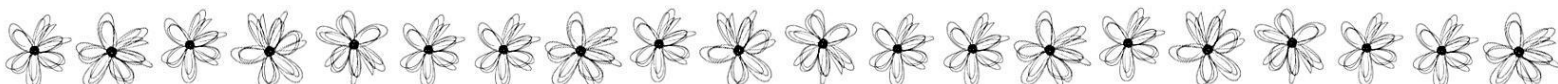
Egyszer elmeséltem ezt egy embernek részletesebben. Milyen vagány lenne, ha tudnám, hogy mit gondolnak mások rólam, más emberekről, mindenféléről. Ez az ember azt mondta nekem, hogyha rendelkeznék ezzel a képességgel, már nem is lenne amiért éljek. Természetesen nem értettem egyet vele. Elfogadtam, hogy ez a véleménye, de nem értettem egyet vele. Valójában nem is értettem, hogy hogyan érti.

Elgondolkoztam. Milyen is lenne? Aztán rájöttem. Talán túlzás, hogy nem lenne már értelme az életnek. Viszont nem lenne olyan élvezhető az élet.

Sokszor nem tetszene, amit hallok az emberek fejében. Sokszor megbántana. Persze tetszene is néha. Arra gondolok, hogy pozitív kritikaként fogom fel a visszajelzéseket, amiket az emberek nem mernek elmondani, de én mégis hallom. Azonban nem tudok annyit változni, hogy mindenkinek tetssek. Mindenki más. Mindenkinek más tetszik. Ha mindenkinek a fejében csak jót akarnék hallani magamról, akkor szét kéne szakadjak több részre, több személyiségre. Nem lennék már önmagam. Nem lenne már olyan, hogy „én”. Lesz viszont olyan, hogy én, aki neki felel meg, én, aki a másiknak tetszik, én, akivel a harmadik jól érzi magát, s még sorolhatnám... Az „én” szó elvesztené az értelmét, értékét. Nem felelhetek meg mindenkinek. De nem is baj, mert mindig lesznek olyan emberek, akik úgy is szeretni fognak, hogy nem kell a tetszésükre formálódjak. Az egyetlen ember, akinek a gondolatait meg kell halljam, az én vagyok.

Ezek után, ha az „én” fogalmat fogom használni, már csak egy emberre gondolok, az egyetlen emberre, akinek meg akarok felelni. Mert, ha ennek az egyetlen létező „én”-nek megfelelek, akkor azoknak is, akik nekem megfelelnek.

Zuzsi

Maradsz?

Van az a pillanat, amikor egyszerűen semmi sem megy. Nem jön össze, amit tervezted, elveszíted az irányt és kicsúszik a kezedből az irányítás, kisiklik az életed, mint egy vonat a sínekről. És a következő kérdések merülnek fel benned: „Nem voltam elég óvatos?“, „Nem figyeltem oda?“, „Mégis mit kellett volna tennem?“, „Most hogyan tovább?“, „Miért?“.

Csak ülök a kisiklott „vonat” mellett és várok. Azon gondolkozom, hogy miért pont velem történik ez. Tettem valami olyat valaha, amiért ennyire meg kell fizetnem? A vonatot meg lehetne mozdítani, csak jobban meg kellene vizsgálni a helyzetet. Ahhoz pedig fel kellene állnom és odébb lépnem. De halasztom a pillanatot. Tovább figyelem a sötétbe azt, amit még látni lehet. Minden távolodik, egyre messzebb kerülnek. Vajon mit gondolhatnak az emberek? Nem segítenének?

Várok. Ülök. Gondolkozom. Magam köré zárom a sötétséget. Ellep az ismeretlen árnya és megpróbál belém költözni. „Nem, nem vagyok olyan gyenge!“.

A távolból közeledik valaki. Lassan, biztos léptekkel, nem siet, de jön. Úgy tűnik, hogy hozzám közeledik. Van nála egy gyújtó, rágyújt egy cigire. Most már ketten vagyunk a sötétben, és egy pici piros pötty gyullad ki, ahányszor beleszív a cigarettába, majd kialszik, lassan hamuvá alakul át. Azt mondja az idegen, hogy segíteni jött. Nem akarom elfogadni, hogy valaki segíteni akar, mert sokan sétáltak el mellettem, és nem is próbálkoztak. Lehet, hogy láthatatlan vagyok? Akkor az idegen is láthatatlan? Csak a láthatatlanok láthatják egymást?

Az estének lassan vége szakadt, az ég lilás, majd rózsaszínes árnyalatú ruhába öltözött. Ott ültünk és beszélgettünk. A sötét eltűnt és már nem árnyékol. Úgy érzem, szárnyakat kaptam ettől az idegentől.

Rajta is meglátszottak az élet ráncai, sokszor siklott ki már a vonat alatta. Rajta segített-e valaki? Talán mégis igazat mondott? Tényleg segíteni akar? Megbízhatok-e benne? Meg akarok bízni benne. „Ne, ne tedd. Nem lesz jó vége.” Miért mondd ezt, jobb vagy te nála?

Sötét vagy és hideg.

Figyelem, ahogy hátat fordít nekem. Valaki szorítja a torkom és nem enged szóhoz jutni. „Hagyd, ha el akar menni!“ A könnyek elhomályosított képén keresztül látom, hogy megy, nem néz hátra, egyre kisebb lesz, mígnem végképp eltűnik. Mintha valaki megnyomta volna a replay gombot, ugyan abban a pillanatban ragadtam. A vonat mellett, az árnyékkal, a gondolatokkal és a várakozással. Az árnyék lassan átkarol és már nincs is sehol. Hova tűnhetett? Ő is itt hagyott? „Ne félj, itt vagyok.“

Tükörbe néztem, de csak egy üres tekintet nézett vissza rám. Ha jól figyeltem, valaki nagyon integetett a szem tükreből. „Mondtam, hogy itt vagyok..., és itt is maradok.“

Anonymus

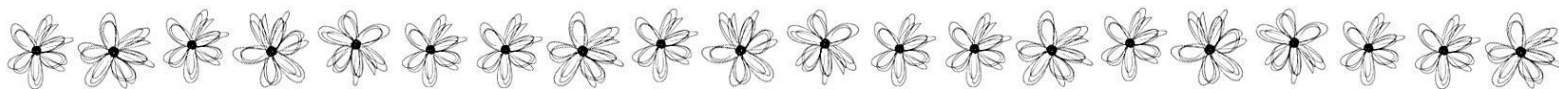
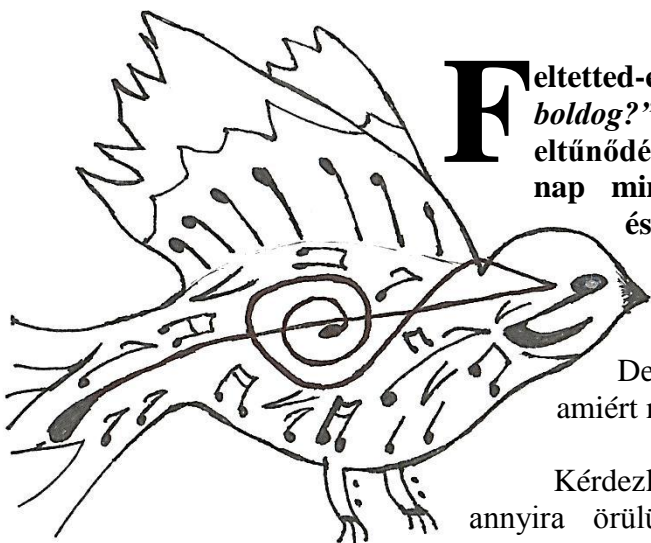
Soha?

Feltetted-e már magadban azt a kérdést, hogy „Ő vajon miért ilyen boldog?“? Nem önzőségből, sem irigységből. Csak úgy egyszerűen eltűnődésből, érdeklődésből. Persze nem mindenkire érvényes. Hisz nap mint nap, ha valakinek mélyen a szemébe nézel, néha észreveheted, hogy boldogtalan, de nem ezt mutatja. Észre veszed, ha valaki boldogtalan melletted? Valami mindig elárulja, ha így van ez.

Te is arra törekszel, hogy boldog légy. Mint mindenki. De arra várunk, hogy valami különleges történjen, valami olyan, amiért megéri boldognak lenni. Miért félünk boldogok lenni?

„Mert soha nem tart sokáig.“

Kérdezlek én: a boldogság csak azt jelenti, hogy kibújunk a bőrünkől, annyira örülünk? Hogy valami egetrengető dolog történt, ami nem hétköznapi? Persze, ezzel nem arra gondolok, hogy ezek a pillanatok nem fontosak. Arra sem, hogy akkor ne várakozz továbbra is ezekre a pillanatokra. De sokszor, ezek a várakozások alatt elfelejtünk valamit. Elfelejtünk örülni az apró dolgoknak. Amelyek pillanatnyi boldogságot jelentenek. De nem ezek vezetnek el addig, amíg kikelhetsz a bőrödből? Gondoltál-e már arra, hogy az a szív emoji, amivel dobigalozunk a Messengeren, a tested egy olyan *éltető* része, amely ha leállna egy nagyon pici

ideig is, veszélybe lenne az életed? Olyan kicsi, mégis életben tartja a te bonyolult lényed. Nem örülsz annak, ha hazaérsz, és a kutyád hozzád rohan és úgy örül neked, mintha napok óta nem látott volna? Vagy annak, ha egy nehéz nap után aludhattál egy órát és kipihented magad?

Tényleg nem tart sokáig a boldogság. De ha minden kisebb dologban is ugyanúgy örömeled lelnéd, mint a „nagyokban”, akkor nem mondhatnád, hogy boldog vagy? Hisz mindig felvidíthatod magad, ha értékelni tudod, amire amúgy nem figyelünk, mert elvakít a cél. Annyira elfogultan keressük a boldogságot, hogy észre sem vesszük, hogy hány alkalommal sétál el mellettünk. Képzeld el úgy, mint egy puzzle-t! Megkeresed az összes kicsi darabját, majd ha megvan, kirakod. És mi az eredmény? Egy kép, lehet az nagy, kicsi, közepes, mindegy. Ott van előtted. De a darabkák nélkül, hogy rakhatnád össze a puzzle-t?

Soha? Soha ne mondd azt, hogy soha! ☺

Szivi

Körmese

Kedves Olvasó! Ez nem az első, illetve nem az utolsó „Körmese” cím alatt megjelenő történetünk, ezért bizonyára tudod, hogy az írás mindig élesen elkerül bármilyen normalitásra vonatkozó tény!

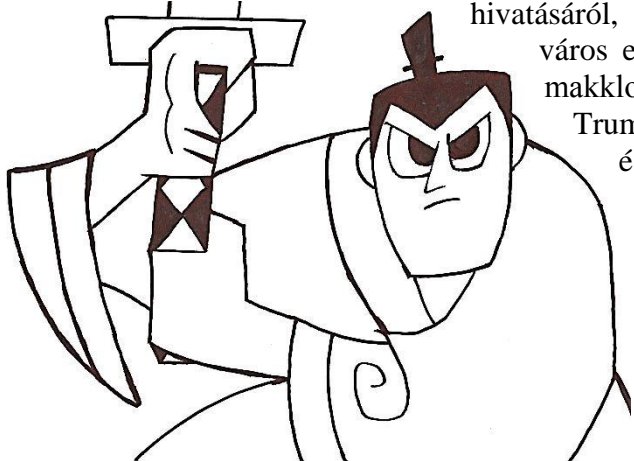
Az unikornisok legendája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, aki egy körözött bűnöző volt már kiskora óta, de nem tudta miért.

Egyszer, amikor meggyilkolta az anyját, eldöntötte, hogy megtér. Úgyhogy elment a templomba és meggyóna bűneit, de amikor a pap meghallotta, hogy ölt, akkor megtámadta és megpróbálta lefogni, de ő gyorsabb volt és megölte a papot is. A lány végül eldöntötte, hogy beáll a pap helyébe: elkezdett prédikálni. Miközben beszélt, egyszer csak lekakálta egy madár, ezért szitkozódni kezdett, így le kellett mondjon a papi hivatásáról, majd elnök lett. Mókus város elnökeként törvényesítette a makklopást, később vele csalta meg

Trump a feleségét. Amikor a felesége megtudta, nagyon dühös lett és megölte az elnököt. A rendőrség megpróbálta elkapni, de nem sikerült nekik. Szüksége volt egy tervre. A terv az volt, hogy betörnek egy múzeumba és ellopnak egy dinoszauruszt. Mivel a dinoszauruszok kihaltak és csak a csontjaik maradtak meg, feltaláltak egy gépet, ami feltámasztja a holtakat. Életre is keltették a dinoszauruszokat, de arra nem számítottak, hogy okosabbak lesznek, mint az emberek. Alkottak egy olyan tervet, aminek segítségével Bob T-Rex legyőzte az embereket és a dinoszauruszok uralták a Földet és a Holdat.

Amikor a Marsot is el akarták foglalni, találkoztak egy pár marslakóval, akikkel szerelembe estek és boldogan éltek, míg meg nem haltak. Innen származnak az unikornisok!

A harmadik szem

Láttalak.

Láttam, amikor először láttál.

Láttam, amit láttál

S láttam, amint megváltoztál.

Láttalak nevetni,

Láttalak sírni,

Láttalak csodálni,

Csalódni, rombolni.

Láttalak látni,

S mégsem találni.

Láttalak, akkor is,

Amikor egyedül voltál,

Fejed párnádon,

S láttam, vívódtál,

Vívta a harcot önmagaddal,

Mégis sírtál.

Láttalak felkelni,

Láttalak lépegetni,

Menni, szaladni,

Szabadulni.

Kitől?

Látlak.

Metzi

B. Bea :D

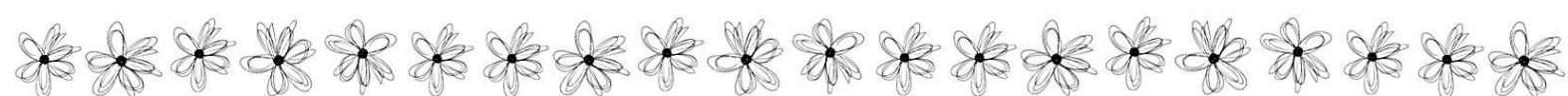
Egy kisboltban dolgozom. A múltkor egy vevő a pulton felejtette a mobilját. Megnéztem rajta a címlistát, és felhívtam a Mama feliratnál jelzett telefonszámot. Elmondtam a hölgynek, hogy a fia telefonja nálunk van.

– Azonnal intézkedem. – válaszolt a Mama.

Kis idő múlva megcsörrent a mobil, felvettem:

– Halló?

– Kisfiam, a kisboltból telefonáltak, hogy náluk van a mobilod, menj érte!

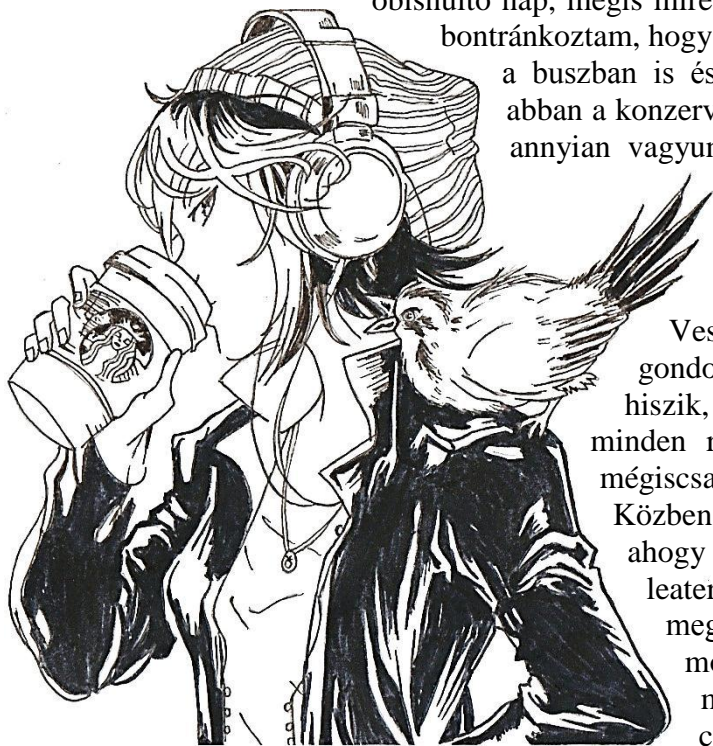

Oldies but Goldies

Kos Timi pontosan 10 éve volt diáklapunk főszerkesztője. Valamiért mindig azt gondoltam, hogy a „régii” *Juventus* közel sem volt ilyen kötetlen, mint a miénk; azt hittem, hogy csak „komoly” írásokat tartalmaztak, azonban, ahogyan olvastam vissza őket, bebizonyosodott, hogy tévedtem. Kellemes meglepetés volt számomra, hiszen megtaláltam a főszerkesztőnek ezt a szövegét is. Amikor olvastam, szinte leestem a székemről, annyit nevettem rajta, akkor is, ha a „vokábulár” miatt többször is el kellett olvasnom, hogy megértem, és nem az „arháiszme” vagy „neolodzsiszme” miatt. Ezek a tiszta magyar szavak csak felkészítők a következőhöz:

pfuaj

„...szincer ása, nem is tudom ku cse ső-ncsep! Volt ma egy olyan napom, ká-n filme! Most cask itt ülok és mö gündeszka ása, mondjam? ne mondjam? írjam? Ne írjam? Úgysem fogjátok elhinni, talán megérteni sem, az én vokábulárom miatt, de azért mégis adok neki egy sánszát. Tulajdonképpen úgy kezdődött, mint minden más obisnuitő nap, mégis mire felébredtem és máre miraré már a 14-esben voltam azon,

bontránkoztam, hogy perceken keresztül ugyanazt látom az ablakon. Szétnéztem a buszban is és megilletődtem, hogy kora reggel ilyen szingúr vagyok abban a konzerv 14-esben. Általában kipréselik a táskámból a szendvisem, annyian vagyunk benne iskolások, becivának meg cöranok. Hát aztán

nézem jobban és csé dö domnu?... áll a busz az út szélén, ün pui mei! És még vattaman sincs benne. Hát aztán megtekintem azt is, hogy hány óra. Aszongya 7.12. Hát la ora ászta én a gárán vagyok és már gyalogolok a sulifelé.

Veszem a táskám és szépen ledöcögök a buszról, arra gondolva, hogy mit is fogok mondani a profnak. Ezek úgyse hiszik, hogy a 14-es az egy konzerv és sze sztrikő majdnem minden reggel. Na mindegy, o abszencö ide vagy oda. Azért mégiscsak jó lenne valami motivot találni, hogy miért kések. Közben kezdem érezni, kö mje frig és elindulok a sulifelé. S ahogy megyek a parku csestrálban egyszer cask látom, hogy leaterizál éppen a lában elé egy porumbel. S hát a porumbel mid meg van fagyva. Olyan, mint a kő. Akkor jön egy ideám, hogy mondjam a profnak, hogy olyan hideg szá fökut, hogy megfagytak ün zbor a porumbelok s lepotyogtak a párk csestrálban. És már nem járnak a firobuzok sem és én ebben

a nagy hidegben gyalog jöttem lá skoalö. És hát ső mö créadó, gondoltam elviszem neki a poumbelt, de aztán, olyan döglött voltjo ná-m pusz müná pé jél hanem vettem a mobilt és csináltam neki egy pozát. Fericsiten mentem a sulifelé, be is értem, el is késtem, m-ontrebát miért és mutattam neki a pozát és kezdtem modnani ahogy kiötöltem. S hát csé kréjz, mit csinált, aszonta kö mint... s hát én erre olyan dezamögit lettem, hogy hazamentem. S azót itthon vagyok. És gondoltam, ha csinevá ilyet akar csinálni, ne is fogjon bele, kö ün ziuá dé ázi, úgyse hisznek el semmit. Aki nem hiszi, ső mjeárgö a park csestrálba és nézze meg a porumbelt, poate a reggel óta még mindig ott van.”

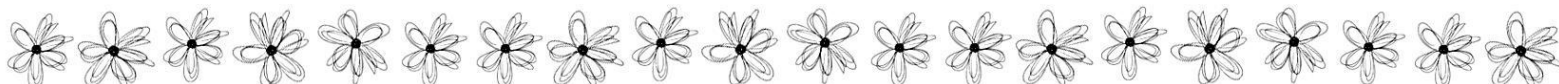
Kos Timi, 2006/2007, Juventus, 1. szám

G. Bea

Ki volt az, aki az anyósomnak fogkrém helyett egy tubus pillanatragasztót adott? – ront be egy férfi a sarki élelmiszerboltba.

– **Én voltam uram, nagyom sajnálom, tévedés történt. – vallja be a segéd.**

– **Ugyan fiam, csak megköszönni jöttem.**

Hólabda

Gyórfi Andrea kérdezi Horváth Kingától:

- Szereted a csokit?
- Milyen kérdés ez?

Horváth Kinga kérdezi Dodé Enikőtől:

- Hova utaznál szívesen, és miért?
- Valahová, ahol mindig süt a nap, mivel szeretem a nyarat.

Dodé Enikő kérdezi Németh Tímea-Sarahtól:

- Várod a nyarat? Miért?
- Igen, nagyon várom, mivel kezdem megenni a borús, esős időt.

Németh Tímea-Sarah kérdezi Pricop Annamáriától:

- Tesó, mit vegyek neked szülinapodra?
- Vegyél nekem egy bilincset, hogy összebilincseljük egymást és mindenhol együtt járjunk.

Pricop Annamária kérdezi Gergelyfi Beátától:

- Melyik közös napunkat ismételnéd meg velem?
- Hmm, sok van, de talán azt, amikor „randomkodtunk” a Begába.

Gergelyfi Beáta kérdezi Păduraru Silviától:

- Why is six afraid of seven?
- Because seven eight (ate) nine.

Păduraru Silvia kérdezi Bakó Beatrixtól:

- Who took the candy from the trick-or-treat bag?
- The mother took the candy from the trick-or-treat bag!

Bakó Beatrix kérdezi Serb Dávidtól:

- Miért programozol?
- Mert élvezek olyan dolgokat csinálni, amik segítenek valaminek az elérésében. Érdekes.

Serb Dávid kérdezi Babău Maximiliántól, egy volt bartókos diáktól:

- Miért jöttél látogatóba?
- Azért, mert kíváncsi voltam, hogy milyenek az órák, és hiányoztak a régi osztálytársak.

Babău Maximilian kérdezi Fazakas Benczétől:

- Hogy telt az év nélkülem?
- Nagyooooo nehezen.

Fazakas Bencze kérdezi Juhász Dominiktól:

- Mit szeretnél elérni a jövőben?
- Sok mindent.

Juhász Dominik kérdezi Pelle Patriktól:

- Mi az, amit sosem csináltál, de szívesen kipróbálnád?
- Csónakból halászni.

Pelle Patrik kérdezi Gyórfi Andreától:

- Mi az, amit bármikor szívesen csinálsz?
- Szeretek új helyeket felfedezni.

Amdi

Körkérdés

Nemrég olvastam néhány dolgot Jókai Mórról, és nagyon megtetszett. Többek között az tűnt fel nekem a legjobban, hogy nagyon szeretett dolgozni, valamint az, hogy bizony a nőket is szerette, hiszen 75 éves korában kötött újra házasságot egy 30 éves hölgygel. Szóval, Jókai megtetszett nekem, hiszen azt csinálta, amit akart, és abból annyit, amennyit csak lehetett. Innen született az ötlet, hogy feltegyem az alábbi kérdést.

Kérdés: Mit mondana rólad Jókai Mór, ha összefutnátok a McDonald's-ban?

A. N.: „Milyen évben vagyunk?”

P. B.: „Meghívsz kajálni?”

K. D.: „Kedves vagy. Rendelsz nekem is valamit?”

Gy. N.: „Te meg ki a búbánat vagy?”

Sz. N.: „Ízlik a hamburger? Mert szerintem nagyon jó.”

G. R.: „Meghívhatlak egy bablevesre?”

P. S.: „Fizessek neked?”

V. E. I.: „Remélem Jókat választasz ebédre!”

N. R.: Nem járok a McDonald's-ba...

Sz. R.: Semmit!

M. D.: „Nem az a vér aggódtat, ami kihull, hanem az a gyűlölet, ami kikel belőle.”

A. E.: Biztos valami bölcslet arról, hogy milyen hülye az emberiség.

F. Sz.: „Meghízol, teeee!”

G. B.: Megkérdezné, hogy hová jutott az emberiség, hogy ilyen kajákat eszik. És mik azok a világító dobozok, amibe beszélnek az emberek? És szegények szakadt ruhában járnak...

F. Zs.: Kiesne a krumpli a szájából, ha köszönnék neki, mert nem ismer. Sőt, az lenne a csoda, ha én felismerném.

Briqj :D

ARANYKÖPÉSEK

A költészet napja alkalmából a következőkben ismert írók, költők, hírességek aranyköpéseit olvashatjátok, amik reméljük legalább olyannyira meg fognak benneteket nevetetni, mint tanáraink beszélései (ha pedig nem, hát ígérjük, a következő számtól visszatérnek a „nemesebb viccek”).

Rejtő Jenő: Aki sokáig foglalkozott már tigrisekkel, kígyókkal és oroszlánokkal, az jól ismeri az asszonyok lelkivilágát is.

Vavyan Fable: Egyébként kívülállóként mi a véleményed az intelligenciáról?

Cecelia Ahern: Mit mond az elefánt a meztelen férfinak? – „Hogy kapsz levegőt azon a szűk lyukon?”

Albert Schweitzer: Az ember egy okos állat, aki úgy viselkedik, mint egy hülye.

Ernest Hemingway: Józanul mindig tedd meg azt, amit részegen ígértél! Az majd megtanít arra, hogy ne jártasd a szádat.

Karinthy Frigyes: Smucig ember: Én, ha valakinek ígérek valamit, meg is tartom. Ha pénzt ígérek, azt is megtartom. Megtartom magamnak. A pénzt.

Vavyan Fable: Élj úgy, hogy a temetéseden a papnak minél kevesebbet kelljen hazudnia.

Hofi Géza: Az élet olyan, mint a motor. Be kell rúgni, másként nem megy.

Isaac Newton: Ki tudom számítani az égitestek mozgását, de az emberi örültséget nem.

Oscar Wilde: A tapasztalat csupán egy név, amit a férfiak adtak a tévedéseiknek.

Albert Schweitzer: A boldogság nem más, mint jó egészség és rossz memória.

Karinthy Frigyes: Hisztéria. Veszedelmes betegség, kötelezően kellene gyógyítani. Csak nők kaphatják meg, és csak férfiak halnak bele.

Babits Mihály: Valahogy csak lesz, mert úgy még sohasem volt, hogy sehogy sem lett volna.

Vavyan Fable: A sportolás azoknak való, akik nem elég intelligensek a heverészéshez.

Phyllis Diller: Az az oka, hogy a nők nem futballoznak, hogy 11 nő soha nem viselné ugyanazt a ruhát nyilvánosan.

Woody Allen: Nem félek a haláltól, csak nem akarok ott lenni, amikor bekövetkezik.

Abraham Lincoln: Jobb csendben maradni és bolondnak látszani, mint megszólalni és eloszlatni minden kétséget.

Agatha Christie: Egy régész a legideálisabb férj, akit csak nő kívánhat magának. Minél idősebb a nő, ő annál jobban érdeklődik iránta.

Rejtő Jenő: Vasárnap ne lopj, ne csalj, ne verj meg senkit, mert hat nap mindenre elegendő...

Köszönjük a Bartók Béla Alapítvány támogatását!